

Årringen 2013

Annual Review No 17 of The Arboretum &
Botanical Gardens, University Museum of
Bergen, The University of Bergen

ISSN: 0809-5213

Journal home page:

<https://www.uib.no/universitetshagene/66488/%C3%A5rringen>

Minneord:

Jon Inge Martin Kleveland 29.03.1942 – 16.10.2013

Bodil Oma, Universitetshagene, Universitet i Bergen,
Mildevegen 240, 5259 Hjellevstad

Per Harald Salvesen, Universitetshagene, Universitet i Bergen,
Mildevegen 240, 5259 Hjellevstad (e-post: per.salvesen@uib.no)

To cite this article: Oma, B. & Salvesen, P.H. 2014. – Minneord:
Jon Inge Martin Kleveland 29.03.1942 – 16.10.2013.
– *Årringen* 2013 (17): 100–101.

Published February 2014

Minneord:

Jon Inge Martin Kleveland 29.03.1942 – 16.10.2013

Vi mistet en god venn og kollega i 2013, da Jon gikk bort ganske uventet. Han hadde vært pensjonist i noen år, men besøkte ofte sin gamle arbeidsplass på Milde.

Sist vi treftes, i september 2013, var til te-seremoni i anledning 5-årsmarkeringen av Japanhagens ferdigstilling. Da var han sitt vante jeg, spøkte og lo, blid som alltid i møtet med sine venner og kolleger fra mange tøffe tak. Jon var spesielt invitert til arrangementet, han hadde jo egenhendig stått for mye av utførelsen av dette praktanlegget i Botanisk hage.

Vi ble kjent med Jon i 1997. Da begynte han som vikar i gartnerstilling på Milde, og det gikk ikke lenge før vi forsto at denne mannen hadde usedvanlige evner med stein og konkret formgivning i terrenget. Han trengte ikke arbeidstegninger. Med det naturgitte terrenget og tilgjengelige materialer, ga utformingen seg selv for Jon.

De første årene han var hos oss, gjenskapte han muren foran Blondehuset med stein vi fant i området, og det på en måte så en kunne tro den alltid hadde stått der. I Lynghagen og ved bygningene gjorde han også murene, men her fikk anlegget et helt annet uttrykk, utført i stein fra bruddet ved Ulven i Os. Jon var selvsagt ikke alene om alt dette, men han var i høyeste grad med i arbeidslaget som kamerat og veileder, og både i kvaliteten på håndverket og bruken av stein som kunstnerisk uttrykk, bidro Jon på en måte som imponerte og inspirerte alle. Han var en steinkunstner!

Da arbeidet med Fjellhagen i Botanisk hage kom i gang 1999, fikk Jon oppdrag med steinsetting av stier, trapper og bed. Her ga han med utrolig sikkert blikk for former og proporsjoner anlegget sitt eget preg. Intuitivt visste han hvilken stein som passet på et bestemt sted, og han fikk den behendig på plass i stødig leie og med rett vis-side ut. Ved innvielsen av Fjellhagen sommeren 2001 ble også Jon fast ansatt, og det ble en av hans viktigste jobber å være med å fullføre anlegget og fylle det med planter. Her fikk han vist en annen side: med blyant og papir og ikke minst et godt hode for detaljer, registrerte han hver plante – med aksjesjonsnummer og vitenskapelig navn. Ikke nok med at han lærte plantene i samlingene, han lærte seg også latinen på vanlige ugras i åker og bed, og lærte dem villig videre til oss andre.

I 2005, da arbeidet med Japanhagen tok til, fikk Jon en viktig rolle i å bakse med de enorme steinblokkene som arkitekten, Haruto Kobayashi, ville ha plassert med pinlig nøyaktighet. Jon og Haruto oppdaget snart at de tenkte ganske likt. En gang Haruto ble spurt om hvordan han planla plasseringen av steinene, var svaret helt i Jons ånd: «Det skal se ut som om de har ligget der bestandig!».

Jon gikk av med pensjon 31. mars 2009. Da var både Fjellhagen og Japanhagen ferdige, og han rakk å være med på å fullføre bedene til grasutstillingen som ble åpnet samme år. Jons hovedverk står godt etter ham, satt i stein, stødige og solide. De vil bli stående til glede for mange i årtier etter ham.

Jon var fra ungdommen en atlet med de beste fysiske forutsetninger for anleggsarbeid. Han bygde og vedlikeholdt Botanisk hage i første rekke som kroppsarbeider med håndredskaper. Som person var han raus, delte sin kunnskap og var en tålmodig læremester for oss andre. Styrke og trygghet var framtrepende egenskaper hos Jon, og han hadde en utstråling som tiltrakk seg nye og annerledes mennesker.

Mange av oss hadde gleden av å få Jon på besøk hjemme, han ville gjerne se hvor vi kom fra og se oss i andre omgivelser enn på jobb. For oss som kjente ham, er steinarbeidene bare en del av minnene etter Jon. Vi husker ham vel så mye som en høyst levende og oppegående kollega og venn. Hans vidd og humør bidro til å gjøre arbeidsdagen på Milde til en glede. Om det gjalt sportsbegivenheter og skøytetider fra 1950- og 1960-tallet, plantenavn på latin eller stemmen til Dolly Parton, var han med på note, og blant våre herligste minner er Jon som deklamerer dikt av Jon Hjørnevik med innlevelse og glimt i øyet. Vi savner vår gode venn og kollega!

Bodil Oma og Per Harald Salvesen på vegne av flere

